

DR KONCERTHUSET, KONCERTSALEN
29. & 30. AUGUST 2024 KL. 19.30

Luisi & Das Lied von der Erde

Fabio Luisi Dirigent

Jamie Barton Mezzosopran

Jamez McCorkle Tenor

DR Symfoniorkestret

Program

Franz Schubert (1797-1828)

Symfoni nr. 8, 'Den ufuldendte', D759 (1822)

- I Allegro moderato
  - II Andante con moto
- (ca. 25')

PAUSE (30') ca. 20.00

Gustav Mahler (1860-1911)

Das Lied von der Erde (1908)

- I Das Trinklied vom Jammer der Erde
  - II Der Einsame im Herbst
  - III Von der Jugend
  - IV Von der Schönheit
  - V Der Trunkene im Frühling
  - VI Der Abschied
- (ca. 62')

MØD MUSIKKEN

Kl. 18.30 i Koncertsalen med Esben Tange

Torsdagskoncerten sendes direkte i P2 Koncerten, genudsendes søndag kl. 12.15 og kan også høres i DR Lyd.

Kære publikum

Det er altid en særlig fornemmelse at tage hul på en ny koncertsæson. Gennem sommermånederne har de fleste i både orkestret og publikum mulighed for at hvile ørerne, sætte musikken lidt på pause og mærke stilheden. Derfor kan det virke endnu stærkere, når instrumenterne atter stemmes og de allerførste toner spirer frem, som de gør i aften.

For os i DR Symfoniorkestret har netop denne sæsonåbning en særlig betydning. Det er nemlig begyndelsen på en sæson, hvor vi sammen med hele DR kan fejre 100-års jubilæum; et jubilæum, I kommer til at høre meget mere til i det kommende år.

Der er sket meget i verden, siden DR blev grundlagt i 1925. Men visionen, som drev statsradiofoniens første leder Emil Holm dengang, lever stadig i dag. Holm var selv operasanger og en pioner, som brændte for at give hele befolkningen, uanset social status og bopæl, adgang til musikkens og kulturens verden gennem det nye medie.

I de 100 år, der er gået, har DR gjort sang og musik levende og nærværende for alle, der har lyttet med. Fra den første tids lille gruppe musikere på en enkelt radiokanal til i dag, hvor DR Symfoniorkestret sammen med DR's andre kor og orkestre er tilgængeligt døgnet rundt på en mængde moderne medieplatforme.

Hver gang vi samles om den symfoniske musik her i Koncertsalen, lytter hundredtusindvis af lyttere med ude ved højtalerne. Sådan er det også i aften, hvor vi giver lyttere i hele Danmark – og flere andre europæiske lande – mulighed for at opleve Mahlers storværk *Das Lied von der Erde* med den særlige intensitet og det nærvær, som opstår i en koncertsal med dedikerede kunstnere og et engageret publikum.

Musikkens sprog er universelt, og den symfoniske musik kan afspejle livet og verden på en måde, som er unik i forhold til alle andre kunstarter. Derfor har vi i den første af de to koncertsæsoner, som dækker jubilæumsåret 2025, valgt en række storslåede værker, der favner og hylder selve livet i al dets skønhed – fra Mahlers livtag med livet, døden og naturen til værker af bl.a. Strauss, Sjostakovitj og Orff, som vi opfører i løbet af sæsonen.

Vi glæder os til at give musikken liv og dele den med jer i DR Koncerthuset – og en række europæiske koncerthuse – i endnu en sæson. For én ting er nøjagtigt i dag, som den var for 100 år siden: Det er først i mødet med jer i publikum, at magien opstår.

God fornøjelse!

Kim Bohr

Chef for DR Koncerthuset,
Den levende musik og P2

Foto: Christian Larsen

Foto: Per Morten Abrahamsen

DR Symfoniorkestrets chefdirigent **Fabio Luisi** er født 1959 i Genova. Med sine fænomenale evner og store selvdisciplin udfolder han sin verdenskarriere på tre kontinenter, for han er også chefdirigent for Dallas Symfoniorkester i USA og for NHK Radiosymfoniorkestret i Tokyo. Men Luisi har for tredje gang forlænget sin kontrakt med DR Symfoniorkestret, der begyndte i 2016, så den nu varer frem til 2029. Samarbejdet er unikt, siger han: "Det føles som om musikerne og jeg tænker på samme måde, uanset hvad vi spiller."

Sammen med DR Symfoniorkestret har Fabio Luisi fået højeste internationale anerkendelse. Sidste år blev deres indspilning af Carl Nielsens 4. og 5. symfoni kåret til 'Recording of the Year', og dette forår vandt deres indspilning af Carl Nielsens tre solokoncerter BBC Music Magazine Award.

DR Symfoniorkestret har lige siden DR's grundlæggelse i 1925 bragt den symfoniske musik ud til publikum, lyttere og seere i hele landet. Orkestret har altid været tæt forbundet med den danske musik, men favner samtidig hele det rige, symfoniske repertoire fra forskellige klassiske og romantiske traditioner op til vores egen tid.

DR Symfoniorkestret er også en vigtig repræsentant for dansk musik i udlandet. Med chefdirigent Fabio Luisi har orkestret været på højt profilerede turnéer til bl.a. Kina, Japan og USA, og Luisi står selvfølgelig også i spidsen for orkestrets store jubilæumsturné til Tyskland, Belgien, Østrig og Ungarn i januar 2025.

Efter indspilningen af Carl Nielsens symfonier og koncerter (Deutsche Grammophon), der har givet genlyd internationalt og modtaget adskillige priser, er orkestret og Fabio Luisi nu i gang med at indspille alle Alexander Skrjabins orkesterværker.

Som medieorkester spiller DR Symfoniorkestret ikke bare for de 100.000 koncertgæster, som hver sæson oplever orkestret live. Mere end 500.000 lyttere og seere følger orkestrets klassiske koncerter på radio, tv og internet, og millioner lytter med, når koncerterne transmitteres internationalt. Også på sociale medier har DR Symfoniorkestret en stor fanskare – over 340 millioner seere verden over har set videoer fra orkestrets soundtrack-koncerter med film- og computerspilmusik.

Scan QR-koden og læs meget mere om DR Symfoniorkestret.

Foto: Bree Anne Clowdus

Den amerikanske mezzosopran **Jamie Barton** er en af USA's kendteste operasangerinder, der har fået en lang række hæderspriser, også for sit aktivistiske virke. Hun er 42 år, debuterede på Metropolitan Operaen i 2009, og i 2013 vandt hun BBC's sangkonkurrence Singer of the World.

Jamie Bartons karriere foregår især på USA's store scener, bl.a. på Houston Operaen, hvor hun sidste år sang hovedrollen i Jake Heggies nye forestilling Intelligence, og i New York, hvor hun til efteråret igen synger rollen som Azucena i Verdis Trubaduren på Metropolitan Operaen.

I Europa turnerede hun sidste år med Orchestre de Paris, og i sidste uge sang hun Mahlers Rückert-Lieder ved BBC Proms i Royal Albert Hall. Om to uger gælder det Schönbergs Gurre-Lieder med NDR Elbfilharmon i Hamborg, dirigeret af Alan Gilbert.

Foto: Sophia Germer

Den amerikanske tenor **Jamez McCorkle** er 34 år og debuterede som operasanger i 2017. Han er godt bekendt med både Danmark og chefdirigent Fabio Luisi: På Operaen på Holmen har han til stor ros medvirket i Richard Strauss' Ariadne på Naxos, og med Luisi har han sunget Wagners Rhinguldet ved en koncertopførelse i USA.

Jamez McCorkle kaster sig gerne ud i nye værker og nye måder at opføre den klassiske musik på. I 2022 sang han titelrollen i en ny amerikansk opera, Omar, af Rhiannon Giddens, der handler om den slavegjorte afrikaner Omar ibn Said fra 1800-tallet. Operaen vandt den store amerikanske Pulitzer-pris. Og sidste år opførte Jamez McCorkle sangcyklussen Dichterliebe af Robert Schumann, som han selv akkompagnerede på klaver, mens musikken blev suppleret af videokunst og dans.

Schubert & Mahler

Franz Schubert: Symfoni nr. 8

Schuberts Ufuldendte er en af den klassiske musiks bedst kendte titler. Det er også en af musikhistoriens mest omdiskuterede gåder – og så er det i øvrigt en af de allerbedste symfonier, der nogensinde er skrevet!

Symfonien er ufuldendt, fordi Schubert kun komponerede de to første satser. I en normal symfoni på Schuberts tid burde der også have været en tredje og en fjerde sats. Det var dog ikke den eneste gang, Schubert efterlod sin musik i halvfærdig tilstand. Blandt hans næsten 1.000 værker er der fem andre symfonier, som ikke kom længere end til skitsebogen, og der er også en håndfuld ufuldendte klaversonater og halvfærdige strygekvartetter.

Det vidner om, at Schubert havde så meget musik i hovedet, at det kneb med at få det skrevet alt sammen ned på papir. Men det er også tegn på, at Schubert bevægede sig i ukendt terræn. Den ufuldendte symfoni befinder sig i en verden, hvor han ikke havde været før, og hvor han ikke havde noget forbi- lede eller nogen sparringspartner. Det må have været faretruende og krævet et stort mod at arbejde med sådan en musik.

Schubert havde beviseligt tænkt sig at fortsætte symfonien. Han skrev begyndelsen på en tredje sats ned i en skitse, men da det kom til det efterfølgende arbejde med at orkestrere musikken, stoppede han efter bare otte takter. Året efter overdrog han partituret til en musikforening i Graz, som dog aldrig opførte den ufuldendte symfoni. Det varede mange år, før nogen fik musikken at høre. Det var ved en koncert i Wien – og da havde Schubert været død i 37 år.

Siden har symfonien været uomgængelig i det klassiske repertoire, for de to satser danner en fantastisk helhed. 1. sats er mørk, dyster og fatal som graven. 2. sats er paradisisk lettet. En dualisme af to modsatte karakterer. Og når de sidste klange af 2. sats fortoner sig i salen, er det svært at forestille sig, at noget som helst skal følge derefter.

Det har altid virket mystificerende, at sådan en 'halv' symfoni kan gøre så stærkt et indtryk. Derfor er der opstået mange teorier om den usædvanlige og uvirkelige musik. En særligt spændende teori blev foreslået i 1938 af musikforskeren Arnold Schering, som relaterer symfonien til en drøm, Schubert som en slags selvanalyse genfortæller i et privat manuskript.

Der har gennem tiden været forvirring om **nummereringen af Schuberts symfonier.**

I dag ved man, at 'Den ufuldendte' kronologisk set var hans 7. i rækken.

Traditioner er dog stærke, så de fleste bruger stadig den gamle nummerering og kalder den for Symfoni nr. 8, som man tidligere mente, var det rigtige nummer.

Første sats skulle i så fald beskrive traumer fra barndommen, bl.a. hans mors død, mens anden sats er udtryk for, at hans håb ikke kan findes her på Jorden, men kun i fantasien og endegyldigt i Himmelen.

Under alle omstændigheder er der global enighed om, at Schuberts 'Ufuldendte' er fuldstændig fuldendt, som den er. Og måske var det ganske enkelt det, Schubert selv var kommet frem til, da han gav noderne fra sig og overlod musikken til dens videre skæbne.

Gustav Mahler: Das Lied von der Erde

"Ét stort farvel, en afsked med ungdom, skønhed og venskab." Sådan beskrev Gustav Mahler selv sin store sangsymfoni **Das Lied von der Erde** (Sangen om jorden).

Det er svært at adskille Mahlers eget liv fra hans musik. I Das Lied von der Erde møder man hans forsøg på at komme overens med sin egen død, der nærmer sig. Han begyndte at komponere det store værk efter at have fået diagnosticeret en livstruende hjertefejl. Det var i 1907, samme år som hans ene datter døde og han selv blev tvunget væk fra sit drømmejob som dirigent på Wiens Statsopera. Et sandt 'annus horribilis' for en mand i sin bedste alder, 47 år.

Mahler havde på det tidspunkt komponeret otte symfonier, og han frygtede, at hvis han skrev en symfoni nummer 9, ville han dø kort efter, ligesom det var sket for Beethoven, Schubert og Bruckner. I stedet lavede han et andet slags værk: en sangsymfoni, der unddrager sig alle sædvanlige genrebetegnelser. Das Lied von der Erde minder ikke rigtigt om noget andet, og Mahler slap på den måde i første omgang udenom overtroen for det skæbnesvangre nummer 9.

Idéen til Das Lied von der Erde havde Mahler fået fra en bog med gamle kinesiske digte fra 700-tallet, der var blevet udgivet i tyske gendigtninger af forfatteren Hans Bethge. De udkom i 1907 og vakte stor interesse (også i Danmark, hvor nogle af digtene blev brugt af komponisten Poul Schierbeck til værket Den kinesiske fløjte).

I 1909 var Mahler klar med sit nye, timelange værk i seks sater, hvor en tenor og en altsanger skiftes til at være solist.

Den første sang, **Drikkevisen om jordens elendighed**, fortæller om at klamre sig til vinen, som hjælper på at dulme livets sorger, så man nemmere kan fokusere på glæderne. Refrænet lyder hver gang: "Dunkel is das Leben, ist der Tod" (Mørkt er

livet, mørk er døden). Det er den mest bitre og desperate af sangene, hvor både orkestret og ikke mindst tenorsolisten tvinges ud til kanten af ydeevnen.

Den ensomme i efteråret hedder den næste sats, der er et indadvendt og resigneret billede af efterårets forfald. Mahler begrænser her orkestret til mindre størrelse, mens altsangerinden fortæller om verdens længsel mod hvile og søvn.

Værkets tre næste satser er lysere miniaturer, der handler om den uskyldige ungdomstid. Harmoni, venskab, kædhed og kærlighed fylder livet i de tre sange, hvor en ældre person betragter de unge:

Om ungdommen er værkets korteste sang, om unge mennesker, der drikker te i fællesskab og digter små vers ved den stille dam. Mahler bruger den pentatone skala (svarende til klaverets sorte tangenter), så musikken lyder 'kinesisk'.

Næste sats, **Om skønheden**, begynder som et stilfærdigt billede af unge piger i silketøj, der plukker blomster – voldsomt kontrasteret af messingblæsere, da sangen omtaler de unge mænd, der kommer ridende tværs igennem sceneriet.

Derefter kommer **Drankeren i foråret** med tenoren i centrum. En grotesk og fandenivoldsk sang, der fortæller om drukkenboltens meget enkle syn på eksistensen: "Når livet kun er en drøm, hvorfor så al den møje og besvær?"

Das Lied von der Erde slutter med en enestående sats, der varer en halv time – og dermed lige så længe som alle de øvrige satser tilsammen: **Afskeden**. En vision om døden, hvor musikken til sidst opløser sig selv.

I første del af sangen sænker natten sig over naturen, og også solisten venter på, at mørket skal ramme hende: "Jeg står her og venter på min ven, jeg venter på hans sidste afsked". Det er Døden, hun skal mødes med – og han er ikke uvelkommen: "Jeg længes efter at nyde denne aftens skønhed ved din side".

Halvvejs inde i satsen lader Mahler en intens sørgemarch vokse frem. Da sangerinden vender tilbage, fortæller hun om Dødens tilsynkomst og om overgangen væk fra livet. "Lykken stod mig ikke bi i denne verden. Jeg søger efter ro til mit ensomme hjerte, jeg længes efter min hjemstavn."

Musikken skifter til dur – og til evighedens vægtløshed. Med sangstemmens gentagne ord, "Ewig... ewig...", glider livet ud i en skøn og endeløs hvile.

Jens Cornelius

Gustav Mahler: Das Lied von der Erde (Sangen om Jorden)

*Tekst: Hans Bethges gendigtning af den kinesiske lyrik: Den kinesiske fløjte;
dansk oversættelse: Magna Blanke*

Das Trinklied vom Jammer der Erde (Drikkevisen om jordens elendighed)

*Schon winkt der Wein im gold'nen Pokale,
Doch trinkt noch nicht,
Erst sing ich euch ein Lied!
Das Lied von Kummer
Soll auflachend in die Seele euch klingen.
Wenn der Kummer naht,
Liegen wüst die Gärten der Seele,
Welkt hin und stirbt die Freude, der Gesang.
Dunkel ist das Leben, ist der Tod.*

*Herr dieses Hauses!
Dein Keller birgt die Fülle
Des goldenen Weins!
Hier, diese Laute nenn' ich mein!
Die Laute schlagen und die Gläser leeren,
Das sind die Dinge, die zusammen passen.
Ein voller Becher Weins zur rechten Zeit
Ist mehr wert als alle Reiche dieser Erde!
Dunkel ist das Leben, ist der Tod.*

*Das Firmament blaut ewig, und die Erde
Wird lange feststeh'n
Und aufblüh'n im Lenz.
Du aber, Mensch, wie lange lebst denn du?
Nicht hundert Jahre darfst du dich ergötzen
An all dem morschen Tande dieser Erde!*

*Seht dort hinab! Im Mondschein auf den
Gräbern hockt eine wild-gespenstige Gestalt–
Ein Aff' ist's! Hört ihr, wie sein Heulen
Hinausgellt in den süßen Duft des Lebens?*

*Jetzt nimmt den Wein!
Jetzt ist es Zeit, Genossen!
Leert eure gold'nen Becher zu Grund!
Dunkel ist das Leben, ist der Tod!*

Nu frister vinen i gyldne pokaler,
men drik ej endnu,
hør først min sang til jer!
En sang om sorg og græmmelse
skal slå en latter op i jeres sjæl.
Når kummeren nærmer sig,
ligger sjælens haver øde hen;
visnet og døende er glæden og sangen.
Mørkt er livet, mørk er døden.

Husets herre!
Din kælder gemmer
mængder af gylden vin!
Denne lut kalder jeg min!
At lade lutten klinge og tømme glassene
det er to ting, der passer sammen.
Et glas vin i bredfuldt mål til rette tid
er mere værd end alle jordens riger!
Mørkt er livet, mørk er døden.

Himmelhvælvingen er altid blå,
og jorden vil længe bestå
og blomstre om foråret.
Men, menneske, hvor længe lever du?
Ikke i hundrede år kan du fornøje dig
over jordens forgængelige tant!

Se der! I måneskinnet på gravene
sidder en spøgelsesagtig skikkelse –
det er en abe! Kan I høre dens hylen
i livets søde duft?

Tag nu blot vinen!
Nu er det tid, venner!
Tøm jeres gyldne bæger til bunds!
Mørkt er livet, mørk er døden.

Der Einsame im Herbst (Den ensomme om efteråret)

*Herbstnebel wallen bläulich überm See;
Vom Reif bezogen stehen alle Gräser;
Man meint, ein Künstler habe Staub von Jade
Über die feinen Blüten ausgestreut.*

*Der süsse Duft der Blumen ist verflogen;
Ein kalter Wind beugt ihre Stengel nieder.
Bald werden die verwelkten, gold'nen Blätter
Der Lotosblüten auf dem Wasser zieh'n.*

*Mein Herz ist müde.
Meine kleine Lampe
Erlösch mit Knistern,
Es gemahnt mich an den Schlaf.
Ich komm' zu dir, traute Ruhestätte!
Ja, gib mir Ruh',
Ich hab' Erquickung not!*

*Ich weine viel in meinen Einsamkeiten,
Der Herbst in meinem Herzen währt zu lange.
Sonne der Liebe, willst du nie mehr scheinen,
Um meine bitter'n Tränen
Mild aufzutrocknen?*

Von der Jugend (Om ungdommen)

*Mitten in dem kleinen Teiche
Steht ein Pavillon aus grünem
Und aus weissem Porzellan.*

*Wie der Rücken eines Tigers
Wölbt die Brücke sich aus Jade
Zu dem Pavillon hinüber.*

*In dem Häuschen sitzen Freunde,
Schön gekleidet, trinken, plaudern,
Manche schreiben Verse nieder.*

*Ihre seid'nen Ärmel gleiten
Rückwärts, ihre seid'nen Mützen
Hocken lustig tief im Nacken.*

*Auf des kleinen Teiches stiller
Wasserfläche zeigt sich alles
Wunderlich im Spiegelbilde.*

*Alles auf dem Kopfe stehend
In dem Pavillon aus grünem
Und aus weissem Porzellan.*

*Wie ein Halbmond steht die Brücke,
Umgekehrt der Bogen. Freunde,
Schön gekleidet, trinken, plaudern.*

Blå efterårståge bølger hen over søen;
græsset er dækket af rim;
man mener, at en kunstner har strøet
støv af jade hen over de små blomster.

Blomsternes søde duft er forsvundet;
en kold vind bøjer deres stængler.
Snart vil lotusblomsternes visne,
gyldne blade flyde på vandet.

Mit hjerte er træt.
Min lille lampe
gik ud med en knitren;
det minder mig om, at det er tid at sove.
Jeg kommer til dig, mit faste hvilested!
Ja, giv mig ro,
jeg har brug for vederkvægelse!

Jeg græder meget i min ensomhed;
efteråret i mit hjerte varer for længe.
Kærlighedens sol,
vil du aldrig mere skinne mildt
og tørre mine bitre tårer væk?

Midt ude i den lille dam
står en pavillon af grønt
og hvidt porcelæn.

Som en tigerryg
hvælver en bro af jade
sig over til pavillonen.

I det lille hus sidder venner,
smukt klædt; de drikker, sludrer,
og mange skriver vers.

Deres silkeærmer glider tilbage,
deres silkehuer
sidder kækt i nakken.

På den lille dams rolige vandoverflade
viser det alt sammen sig
vidunderligt i et spejlbillede.

Alt står på hovedet
i pavillonen af grønt
og af hvidt porcelæn.

Broen står som en halvmåne,
buen vendt om. Venner,
smukt klædt; de drikker, sludrer.

Von der Schönheit (Om skønheden)

*Junge Mädchen pflücken Blumen,
Pflücken Lotosblumen an dem Uferrande.
Zwischen Büschen und Blättern sitzen sie,
Sammeln Blüten in den Schoss und rufen
Sich einander Neckereien zu.*

*Gold'ne Sonne
Webt um die Gestalten,
Spiegelt sie im blanken Wasser wider.
Sonne spiegelt ihre schlanken Glieder,
Ihre süssen Augen wider.
Und der Zephyr hebt mit Schmeichelkosen
Das Gewebe ihrer Ärmel auf,
Führt den Zauber
Ihrer Wohlgerüche durch die Luft.*

*O sieh, was tummeln sich für schöne Knaben
Dort an dem Uferrand auf mut'gen Rossen;
Weithin glänzend wie die Sonnenstrahlen,
Schon zwischen dem Geäst
Der grünen Weiden
Trabt das jungfrische Volk einher!*

*Das Ross des einen wiehert fröhlich auf
Und scheut und saust dahin,
Über Blumen, Gräser wanken hin die Hufe,
Sie zerstampfen jäh im Sturm
Die hingesunk'nen Blüten.
Hei! Wie flattern im Taumel seine Mähnen,
Dampfen heiss die Nüstern!
Gold'ne Sonne
Webt um die Gestalten,
Spiegelt sie im blanken Wasser wider.
Und die schönste von den Jungfrau'n sendet
Lange Blicke ihm der Sehnsucht nach.*

*Ihre stolze Haltung ist nur Verstellung.
In dem Funkeln ihrer grossen Augen,
In dem Dunkel ihres heissen Blicks
Schwingt klagend noch die Erregung
Ihres Herzens nach.*

Unge piger plukker blomster, plukker
lotusblomster ved strandbredden.
De sidder mellem buske og blade,
samlere blomster i skødet og
små-driller hinanden.

Den gyldne sol væver sig
omkring skikkelserne,
som spejler sig i det blanke vand.
Solen lader deres slanke legemer
og deres milde øjne spejle sig.
Og den milde vind løfter med
smigrende kærtegn deres ærmers stof
og fører fortryllesen af
deres vellugt gennem luften.

Nej se! De smukke drenge tumler sig
på dristige heste der ved strandbredden,
de skinner som solens stråler;
og nu kommer de unge raske drenge
ridende ind mellem
de grønne piletræer!

Den enes hest vrinsker glad,
men bliver sky og suser så af sted;
over blomster og græs iler hovene,
og i farten tramper de hidsigt på
de knækkede blomster.
Hej! Se, hvor dens manke flagrer
i tummelen, og dens næsebor damper!
Den gyldne sol væver sig
omkring skikkelserne,
som spejler sig i det blanke vand.
Og den smukkeste af jomfruerne sender
lange, længselsfulde blikke efter ham.

Hendes stolte holdning er kun forstillelse;
i hendes store øjnes glød
og i mørket i hendes hede blik
genspejles til stadighed
hendes hjertes ophidselse.

Der Trunkene im Frühling (Drankeren om foråret)

*Wenn nur ein Traum das Leben ist,
Warum denn Müh' und Plag'?
Ich trinke, bis ich nicht mehr kann,
Den ganzen, lieben Tag!*

*Und wenn ich nicht mehr trinken kann,
Weil Kehl' und Seele voll,
So tauml' ich bis zu meiner Tür
Und schlafe wundervoll!*

*Was hör' ich beim Erwachen? Horch!
Ein Vogel singt im Baum.
Ich frag' ihn, ob schon Frühling sei,
Mir ist als wie ein Traum.*

*Der Vogel zwitschert: Ja! Der Lenz
Ist da, sei kommen über Nacht!
Aus tiefstem Schauen lausch' ich auf,
Der Vogel singt und lacht!*

*Ich fülle mir den Becher neu
Und leer' ihn bis zu Grund
Und singe, bis der Mond erglänzt
Am schwarzen Firmament!*

*Und wenn ich nicht mehr singen kann,
So schlaf' ich wieder ein,
Was geht mich denn der Frühling an?
Lass mich betrunken sein!*

Hvis livet blot er en drøm,
hvorfor så møje og besvær?
Jeg drikker, til jeg ikke kan mere –
hele den lange, dejlige dag.

Og når jeg ikke kan drikke mere,
fordi krop og sjæl er fyldt op,
så staver jeg hjem til mig selv
og sover vidunderligt!

Hvad hører jeg, når jeg vågner? Lyt!
En fugl synger dér i træet.
Jeg spør den, om det er forår;
jeg har det som i en drøm.

Fuglen kvidrer: Ja, foråret er her,
det kom i nat!
Jeg lytter i dyb koncentration,
fuglen synger og ler!

Jeg fylder mit bæger på ny
og tømmer det til bunds,
og så synger jeg, til månen lyser
på den mørke himmel!

Og når jeg ikke kan synge mere,
så sover jeg igen;
hvad angår foråret mig?
Lad mig være drukken!

Der Abschied (Afskeden)

*Die Sonne scheidet hinter dem Gebirge.
In alle Täler steigt der Abend nieder
Mit seinen Schatten, die voll Kühlung sind.
O sieh! Wie eine Silberbarke schwebt
Der Mond am blauen Himmelssee herauf.
Ich spüre eines feinen Windes Weh'n
Hinter den dunklen Fichten!*

*Der Bach singt voller Wohllaut
Durch das Dunkel.
Die Blumen blassen im Dämmerchein.
Die Erde atmet voll von Ruh' und Schlaf,
Alle Sehnsucht will nun träumen.
Die müden Menschen geh'n heimwärts,
Um im Schlaf vergess'nes Glück
Und Jugend neu zu lernen!
Die Vögel hocken still in ihren Zweigen.
Die Welt schläft ein!*

*Es wehet kühl im Schatten
Meiner Fichten.
Ich stehe hier und harre meines Freundes;
Ich harre sein zum letzten Lebewohl.
Ich sehne mich, o Freund, an deiner Seite
Die Schönheit dieses Abends zu genießen.
Wo bleibst du? Du lässt mich lang allein!
Ich wandle auf und nieder mit meiner Laute
Auf Wegen, die vom weichen
Grasse schwellen.
O Schönheit!
O ewigen Liebens Lebens trunk'ne Welt!*

*Er stieg vom Pferd
Und reichte ihm den Trunk
Des Abschieds dar. Er fragte ihn, wohin
Er führe und auch warum es müsste sein.
Er sprach, und seine Stimme war umflort:
Du, mein Freund,
Mir war auf dieser Welt das Glück nicht hold!
Wohin ich geh'?
Ich geh', ich wand're in die Berge.
Ich suche Ruhe für mein einsam Herz.*

*Ich wandle nach der Heimat, meiner Stätte.
Ich werde niemals in die Ferne schweifen.
Still ist mein Herz und harret seiner Stunde!
Die liebe Erde allüberall
Blüht auf im Lenz und grünt auf's neu!
Allüberall und ewig blauen licht die Fernen!
Ewig ... ewig ...*

Solen går ned bag bjergene.
I dalene falder aftenen på
med sine skygger, fulde af kølighed.
Som en sølvbåd kommer månen
svævende på den blå himmelsø.
Jeg mærker en blid vinds susen
bag de mørke grantræer!

Bækken synger med vellyd
gennem mørket,
blomsterne blegner i skumringen.
Jorden ånder – fuld af ro og søvn;
alle længsler ønsker nu kun at drømme.
De trætte mennesker går hjemad
for i søvnen at genkende
glemte lykke og barndom!
Fuglene kryber sammen på deres grene.
Verden sover!

Det blæser køligt i skyggen
af mine grantræer.
Jeg står her og venter på min ven;
jeg venter på ham for et sidste farvel.
Jeg længes, min ven, efter at nyde
denne aftenes skønhed ved din side.
Hvor er du?
Du lader mig være alene så længe!
Jeg går frem og tilbage med min lut
på veje fulde af blødt græs.
O skønhed! O evige kærligheds-
og livsberusede verden!

Han steg af hesten og rakte ham
afskedsdrikken.
Han spurgte ham, hvor han ville hen,
og hvorfor det måtte være sådan.
Han sagde med sorgfuld stemme:
Min ven, mig stod lykken ikke bi
i denne verden!
Hvor jeg skal hen?
Jeg vil gå, vandre op i bjergene.
Jeg søger hvile for mit ensomme hjerte.

Jeg vandrer for at nå til mit hjem, mit sted.
Jeg vil aldrig strejfe rundt i det fremmede.
Mit hjerte er roligt og venter på sin tid.
Den kære jord vil altid, overalt,
blomstre om foråret og grønnes på ny!
Altid og overalt står det fjerne i lysende blå.
Evigt ... evigt ...

DR Symfoniorkestret

KONCERTMESTER

Christina Åstrand

Violin 1

Christina Åstrand
Soo-Jin Hong
Bartosz Skibinski
Elna Carr
Jan Leif Rohard
Anders Fog-Nielsen
Helle Hanskov Palm
Per Friman
Sarah Jillian McClelland
Tine Rudloff
Sabine Bretschneider-Jochumsen
Sophia Bæk
Trine Yang Møller
Runi Bæk
Patricia Mia Andersen
Monika Malmquist Egholm
Anja Zelianodjevo
Johanna Qvamme
Kern Westerberg

Violin 2

Gunvor Sihm
Malin William-Olsson
Joaquín Páll Palomares
Julie Meile
Marianne Bindel
Anne Marie Kjærulff
Andrea Rebekka Alsted
Hedvig Oftedahl Vivanco
Stanislav Igorevich Zakrjevski
Jonida Luisa Tafilaj
Christian Ellegaard
Ida Balslev
Violeta Daniela Mönnekes
Austin Lee Hansen

Bratsch

Michael Andreas Grolid
Emma Wernig
Dmitri Golovanov
Gunnar Lychou
Kristian Scharff Fogh
Astrid Christensen

Katrine Reinhold Bundgaard
Katarzyna Bugala
Alexander Butz
Magda Stevansson
Einar Kyvik Bauge
Benedikte Artved
Hidekazu Uno

Cello

Henrik Dam Thomsen
Soo-Kyung Hong
Richard Krug
Birgitte Øland
Johan Krarup
Peter Morrison
Louisa Schwab
Chul-Geun Park
Cansin Kara
Olga Chwaszczewska

Bas

Joel Gonzalez
Einars Everss
Astor Cortabarría Adde
Nicholas Franco
Henrik Schou Kristensen
Ditlev Damkjær
Mads Lundahl Kristensen
Thoralf Strandli Pedersen

Fløjte

Ulla Miilmann
Anna Nykvist
Mikael Beier
Russell Satoshi Itani

Obo

Eva Steinaa
Kristine Vestergaard
Sven Buller

Klarinet

Johnny Teyssier
Pedro Franco Lopez
Viktor Erik Wennesz
Klaus Tönshoff
Søren Elbo

Fagot

Sebastian Stevansson
Dorte Bennike
Britta Cortabarría

Horn

Lasse Luckow Mauritzen
Dominika Piwkowska
Oskar Lejonclou
Jakob Arnholtz
Nicolai Sell
Emmet Linus Hartung

Trompet

Michael Frank Møller
László Molnár
Karl Husum
Andreas Jul Nielsen

Basun

Marek Adam Stolarczyk
Anders Østergaard Frandsen
Brian Bindner

Tuba

Thomas Andre Røisland

Harpe

Zachary James Hatcher
Berit Spælling

Celeste

Per Salo

Mandolin

Allan Sjølin

Slagtøj

Gert Skød Sørensen
Jakob Weber Egholm
Lukasz Szyszko
Patrick Raab

Pauker

René Felix Mathiesen

DR's KONCERTVIRKSOMHED STØTTES AF BLANDT ANDRE

A.P. MØLLER OG HUSTRU CHASTINE MC-KINNEY MØLLERS FOND TIL ALMENE FORMAAL
FOUNDATION CARIS
CARL NIELSEN OG ANNE MARIE CARL-NIELSENS LEGAT
AUGUSTINUS FONDEN
AAGE OG JOHANNE LOUIS-HANSENS FOND
BECKETT-FONDEN
KONSUL GEORGE JORCK OG HUSTRU EMMA JORCK's FOND
DROST FONDEN
TOYOTA-FONDEN
WILHELM HANSEN FONDEN
VENNEFORENINGEN FOR DR's KOR OG ORKESTRE

Chef for DR Koncerthuset, Den Levende Musik og P2: Kim Bohr

Repertoirechef: Tatjana Kandel

Leder for DR Symfoniorkestrets udvikling og drift: Michael Aaberg Thomsen

Produktionstilrettelægger: Karen Skriver Zarganis

Produktionsledere: Anne Dueholm Jacobsen, Jakob Helmer Mørck

Lydproducer: Bernhard Güttler

Musiktekniker: Mikkel Nymand

Redaktør: Helle Kristensen

Design: DR Koncerthuset

Tryk: Bording Danmark A/S